Stáří - Kocáb Michael

```
  C
1. Dnes obloha se kaboní
   E9
   jak zlopověstné znamení.
   A4             Amaj7
   A k tomu někdo zazvoní tak naléhavě.
   F
   Ten zvonek nechám odeznít.
   A9
   Vždyť nad tím, kdo to mohl být
   A7/D                    Dmi
   se klidně můžu zamyslit nad lógrem v kávě.

   B
   Pak mě však zmůže zvědavost.
   D/A
   Ach, co to bylo za blbost?
   D7/A
   Když otevřu, tak vstoupí host
   B/F
   s tak divnou tváří.
   Gdim/B-C
   Vlasy jak popel z cigaret
   C+5
   a notně popraskanou pleť.
   Edim/F            B7
   A rozpačitě říká "Hleď! Jsem tvoje stáří".

A#  E#/G Fmi  A#/E# D#  Bmi D#/A# G# D#/F E# G#/D# Cdim

B F/A Gmi B/F E#  Cmi/E#   G

R."Já jsem tvé stáří..." pozvi mě dál 2x  pozvi mě dál 2x

2. Když vůbec nic mu nevěřím,
   proč mráz mi běží páteří?
   A s mrazem horko soupeří
   a krev mi vaří.
   Vždyť žádný odznak nevyváh,
   tak kam se šourá v bačkorách
   a přitom říká "Žádnej strach,
   jsem tvoje stáří".

   Jak pavučina má svůj kout
   a odtamtud se nechce hnout.
   Jen cestou stačil utrhnout
   list v kalendáři.
   Teď tady sedí v županu.
   Já neznám žádnou obranu,
   když říká: "Už tu zůstanu. Jsem tvoje stáří."

R: "Já jsem tvé stáří..."

3. A já mu na to povídám,
   že sotva třicet roků mám.
   To přece ještě spočítám,
   ty sedmilháři.
   Jen koukni. To je rodnej list.
   Tak nasaď brejle a zkus číst.
```

A až to přečteš, rovnou zmiz
kam patříš, stáří.

Host na to: "Co je počet let?
Znám chlápka, ten má v úctě svět
a přitom devadesát pět,
ten mládím září.
Ty ale klidně odzíváš
snad všechno, nač se podíváš.
Už strašně dlouho v sobě máš
své vlastní stáří."

R."Já jsem tvé stáří..."